

2020. augusztus 2.

Az üllői Keresztelő Szent János

Egyházközség Hírlevele

ÉVKÖZI XVIII. VASÁRNAP

„Boldogok, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert majd eltelvek vele” (Mt 5, 6). Boldogok, akik az Úr lábához ülnek és hallgatják szavait. S boldogok azok is, akik éheznek és szomjazzák az ő Testét és Véré, mert Jézus bőségesen táplálja őket az égből szállott élő kenyérrel.

► **OLVASMÁNY**

Iz 55, 1–

3

Az ember testből és lélekből áll. Mindkettőnek szüksége van táplálékra. A lélek igényeit egyedül csak Isten igazsága elégítheti ki. Igazán boldog ember csak az lehet, aki elfogadja Isten szavát és hűségesen teljesíti az ő akaratát.

► **SZENTLECKE**

Róm 8, 35. 37–

39

Krisztus a mi megváltásunkért kész volt minden áldozatra. Kiüresítette önmagát, vállalta értünk a sok szenvedést és a kereszthalált. Ezzel mindörökké egészen az övé lettünk. Bízhatunk abban, hogy mellettünk áll min-den földi viszontagság közepette, és bízhatunk benne, hogy segítséget nyújt minden ártó hatalommal szemben. De mi is törekedjünk méltók lenni az ő szeretetére.

► **ALLELUIA**

Mt 4, 4b

Nemcsak kenyérrel él az ember, * hanem minden igével is, amely Isten ajkáról való.

► **EVANGÉLIUM**

Mt 14, 13–21

Jézus azért jött, hogy hirdesse az evangéliumot és az üdvösségre vezessen minket. De földi bajainkat sem nézi érzéketlenül. Ezt bizonyítja a kenyérszaporítás csodája. Ígéretet is tett arra, hogy aki keresi az Isten országát, annak biztosítja mindazt, amire igazán szüksége van. Egyházától is elvárja, hogy igazi szeretetközösség legyen, amelyben figyelnek a testvérek lelki és testi javaira egyaránt.

► **AZ EUCHARISZTIÁHOZ**

A közös asztal és az egy kenyér tartja össze a családot. Krisztus is meghívja asztalához övéit, és az élet kenyérével táplálja őket. Azt akarja, hogy igazi családot alkossanak: egy szív és egy lélek legyenek. Ezt a gondolatot fejezi ki a Hozsanna 114. énekének 5. versszaka:

Legyen egy szív, egy lélek azokban, kik dicsérnek. Ó nagy Isten! E szentségben nyerjék meg, mit remélnek.

**HOGYAN TARTSUK MEG
A VASÁRNAPOT?**

Legyen ez valóban a nyugalom napja. Ha rohanó korunkban úgy érezzük, ez áldozatot jelent, hozzuk meg az áldozatot. A rendkívüli helyzetektől eltekintve ne végezzünk e napon nehéz testi munkát, ne zsúfoljunk olyan programokat e napra, amelyek még jobban kifárasztanak, mint a hétköznapiak, megakadályozzák a lélek fel-üdülését, sőt talán még a szentmisén való részvételt is. Ebben a különleges időszakban is legyen szent ez a nap, ha nem tudunk részt venni a szentmisén, keressünk csendes perceket – egyénileg vagy családdal – és töltsük el az Úrral.

TANULSÁGOK

Megtanultam, hogy kevesen vannak, akikre számíthatok, ők viszont bármikor segítenek. Megtanultam, hogy soha ne a szavaim, hanem mindig a tetteim figyeljem az embereket. Megtanultam, hogy néha a legváratlanabb helyről kapok hatalmas segítséget. Megtanultam, hogy még ha lassan is haladok, ha nem adom fel, biztosan célba érek. Megtanultam, hogy emberi kapcsolatokban nem számít sem a vér, sem a múlt, sem a körülmények – csak az őszinte szeretet.

HIRDETÉS

► Augusztus 15-én, szombaton gyalogos zarándoklat Máriabesnyőre.

► Aug. 21-24. között fiataljaink táboroznak Diósjenőn.

► Augusztus 23-24-25-én énekkaros esték lesznek a közösségi házban. A program: ismerkedés az új darabokkal, szólampróbák, szezonnyitó összejevetel.

► Augusztus 29-én szüreti mulatság a közösségi házban.

► Hálásan köszönjük Mindenkinek az eddigiekben az orgonára adott támogatásokat, még tart a síp-örökbefogadás, várjuk az adományokat a továbbiakban is!

► Büszkeséggel és örömmel hirdetjük, hogy Nagy Orsolya sikeresen levizsgázott a Harmat Artúr Központi Kántorképzőn, és megszerezte kántori oklevelét! Isten áldása legyen egyházzenei szolgálatán!

ADOMÁNYAIKAT köszönettel fogadjuk
az Üllői Katolikus Egyházközség számlájára.
Számlaszámunk: OTP 11784009-22238928

IRODAI IDŐ: hétfő, és pénteken 16:00–18:00
között a Közösségi Házban

SZENTMISÉK RENDJE:

Hétfőn 18:00,

Szombat este vigília 17:30 – Vasárnap reggel 09:30.

Évközi 18. vasárnap A évben

Iz 55,1-3; Róm 8,35.37-39; Mt 14,13-21

„Ki szakíthat el minket Krisztus szeretetétől?”

Megszoktuk, hogy a betevő falatért meg kell dolgozni, s ez rendjén is van. Maga a Szentírás tanít rá, hogy aki nem akar dolgozni, az ne is egyék. A mai Olvasmány azonban úgy mutatja be Istent, mint aki egészen ingyen, nem fáradozásunk béreként, hanem érdemünk nélkül kínálja ajándékait. Ez a bőkezűség zavarba ejt. Kényelmetlenül érezzük magunkat, szeretnénk felmutatni valamit, amivel megszolgálhatnánk ezt a jóságot, a rólunk való gondoskodást, és nincs semmink, amit cserébe adhatnánk. Esetleg az a gyanú is felébred bennünk, hogy a gyomrunkon keresztül Isten talán le akar kötelezni, magához akar láncolni bennünket. Bizonyos értelemben igaz is: valóban „csalétek” ez, amely a mulandókon keresztül az örökké megmaradókra irányítja a figyelmünket, a szellemi kenyérre, borra és tejre.

A kenyérszaporításról szóló evangéliumi elbeszélésben azt látjuk, hogy a lelki éhség a testinél is erősebb. Eszükbe sem jut a Jézushoz indulóknak, hogy későre jár, és enniük kellene. Jézus pedig maga gondoskodik számukra eledelről, ezzel is igazolva, hogy aki mindenekfölött Isten országát és annak igazságát keresi, annak minden megadatik, amire csak szüksége van. Szent Pálnál viszont már arról olvasunk, hogy Krisztus szeretetének ereje még a földi szükségletekben való hiányt, szenvedést is legyőzi. Már nem csupán arról van szó, hogy megelégedjünk az éhségről, hanem hogy a kifejezett éhezés sem tántoríthat el Krisztus szeretetétől. Többé már nem földi jólétünk lesz Isten szeretetének jele és fokmérője, hanem a mi megpróbáltatásunk közepette tanúsított hűségünk.

Urunk Jézus, örök életünk táplálója, hálát adunk Neked gondoskodó, ingyenes szeretetedért. Add meg, kérünk, hogy a kötelességszerű vallásosságot túlhaladva többé ne az erényes élet megjutalmazójának, földi gondjaink megoldójának tekintsünk csupán, hanem magának a jutalomnak és az egyetlen fontosnak. Segíts kegyelmesen, hogy értünk hozott áldozatodtól megrendülve és abból erőt merítve belépjünk a nagylelkű ingyenesség világába, ahol már mi sem valamit adunk, hanem önmagunkat – egészen és feltétel nélkül. (fr. Barsi Balázs OFM)

Elmélkedés A kenyérszaporítás Jézusnak ezt a csodáját mind a négy evangélium elbeszéli, sőt Márk s őt követve Máté kétszer is. Az apostoli Egyház különös jelentőséget tulajdonított ennek a csodának. Ősrégi festmények azt bizonyítják, hogy ez az érdeklődés később sem lankadt: a hal és kenyér vagy később maga a kenyérszaporítás jelenete gyakran megjelenik a katakombák falán vagy később a templomokban. Vajon miért jutott

ennyire központi szerephez épp ennek a csodának a története? Hiszen az elbeszélés hallatlanul szerény. Igaz, sok embert vendégel meg benne az Üdvözítő, de még a csoda részesei közt is lehettek elegendően, akik jóllaktak anélkül, hogy egyáltalán észrevették volna, mi történik velük, körülöttük. (Amint a kánai menyegzőn is csak a beavatottak tudták, hogy csoda történt.) Vagy igaza volna a negyedik evangélium szerzőjének, aki arról számol be, hogy a jóllakott sokaság nagyon is tudta, mi történt, s királlyá akarta tenni Jézust (Jn 6,1-15)? De ha mindenki odafigyelt is; milyen szegényes csoda kenyeret s halat adni az éhes tömegnek! A mesékben ilyenkor asztal terül válogatott ételekkel, mindennel, ami szemnek, szájnak ingere. A kenyérszaporítás jelentőségét nem annyira az esemény látványos volta, természet rendjét megtörő csodálatossága adta, hanem inkább Jézus tettének gesztus-értéke. Aki kenyeret ad, az uralkodói módon viselkedik. Ennyiben a kenyérszaporítás hasonlít a jeruzsálemi ünnepélyes bevonuláshoz, s csaknem zászlóbontás-értékű messiási tett. Úgy látszik, valami igazság mégiscsak van a negyedik evangélium beállításában. Az elbeszélés bevezető mondatai: „Amikor (Jézus) ... látta a nagy tömeget, megérett rajtuk a szíve. Olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.” (Mk 6,34) Az elbeszélés megfogalmazói Jézus tettét pásztori tettek tekintik, s ez már nagyon közel vezet ahhoz, amit megint csak Jánosnál olvashatunk, hogy a kenyérszaporításkor szétosztott s megsokasított kenyér a mannát, a pusztai vándorlás csodálatos kenyerét idézi. Lehet, hogy később, évtizedek múlva el is homályosult a kenyérszaporításról szóló elbeszélésnek ez a legősibb jelentése. Akkor azonban előtérbe lépett egy másik hasonlóság, s az újra aláhúzta ennek a történetnek sajátos jelentőségét. Az evangéliumi elbeszélés szövege nemcsak ószövetségi emlékeket villant föl, hanem előre is utal az utolsó vacsora történetére. Figyeljük csak meg! Kenyerről s halról esik szó, de a kettő közül mindvégig a kenyérre irányul a figyelmünk, Jézusnak vele kapcsolatos mozdulatait látjuk magunk előtt. „Fogta..., hálát adott (eucharisztiaszsz)..., megtörte..., odaadta...” ezek az igék mind fontos szerepet játszanak majd az utolsó vacsorán, az Oltáriszentség alapításakor. Az elbeszélő olyan szavakkal idézi föl a kenyérszaporítás csodáját, amelyekben keresztény olvasó ráismer a szentmise kulcsszavaira. A csodálatosan megsokasított kenyér földidézte a manna-csoda emléket. De maga mégsem Jézus igazi, végleges ajándéka, mint a jóllakottak hiszik, hanem megint csak előkép. Előreutal arra a kenyérre, amelyet azóta is tör s oszt az apostoli Egyház Jézus nevében és Jézus megbízásából, s amely valóban táplálja Isten népét a történelem sivatagi útján. Érdemes figyelni a csoda apró, emberi mozzanataira. Ilyen az például, hogy Jézus csodatettének kiindulópontja egy önként odakínált adomány: az a néhány hal és árpakenyér. Ha beleképzeljük magunkat a névtelen adakozó helyzetébe, egészen elámulunk. Ő maga jóllakhatott volna azzal az élelemmel, még néhány barátját is megvendégelhette volna. De milyen reménnyel adta közre ezt a keveset; neki se lesz, másnak meg mi jut belőle? Provokálni akarta a csodát? Ha valami, hát az áldozatkész szeretet bátor s nagylelkű gesztusai provokálhatják ma is Isten csodatevő kedvét. (Jelenits: Betű és lélek, 45)